

БІОГРАФІКА ТА НОВІТНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

Секція міжнародної наукової конференції «Еволюція структури та функцій бібліотекознавства під впливом сучасних інформаційних технологій»

6 жовтня 2010 р. за програмою роботи Міжнародної наукової конференції «Еволюція структури і функцій бібліотекознавства під впливом сучасних інформаційних технологій» відбулося засідання Секції «Біографіка і новітні інформаційні технології», що працювала на базі Інституту біографічних досліджень. До програми її роботи було включено доповіді 27 науковців і бібліотечних фахівців. Серед них: 2 доктори наук, професори, 14 кандидатів наук – працівники НБУВ, Інституту філософії імені Г. С. Сковороди НАН України, Київського національного університету культури і мистецтв, Одеської державної академії будівництва та архітектури, Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського, Державної наукової сільськогосподарської бібліотеки Національної академії аграрних наук України.

Учасники секційного засідання обговорили широке коло проблем, пов'язаних із досвідом вітчизняної біографіки, традиційним і новаторським у її розвитку. Зокрема йшлося про: трансформацію об'єкта, форм, методів і результатів наукових студій; еволюцію творчої лабораторії біографістики (джерела, методи, дослідники); біографічну творчість на тлі ходи історії, зміни парадигм наукового мислення.

Вступним словом роботу Секції відкрив директор Інституту біографічних досліджень НБУВ кандидат історичних наук **Володимир Іванович Попик**. Свою доповідь «*Традиційне і новаторське в сучасній вітчизняній біографістиці*» він присвятив аналізу особливостей її розвитку в роки незалежності України, пов'язаних зі, значною мірою, «наздоганяючим» стосовно європейської та світової біографічної науки та видавничо-інформаційної практики, характером постановки і вирішення дослідницьких та організаційних за-

вдань. Зосередження на завданнях відродження в Україні майже згорнутих у попередні десятиліття історико-біографічних досліджень, поряд із досягненням значного прогресу у цій сфері, призвело також до певної консервації застарілих дослідницьких і організаційних підходів, романтичної ідеалізації героїв вітчизняної історії, розгляду їх життєвого шляху майже виключно у площині українського національного руху. У розвиткові довідкової біографічної справи за основу було прийнято застарілі моделі, давно переосмислені світовою біографістикою.

В. І. Попик докладно охарактеризував нові явища та тенденції у розвитку біографіки. У ній із кінця ХХ ст. більш сміливим став відхід істориків-біографістів від «лінійної», описової біографії. Посилилося прагнення до широких філософських узагальнень, синтезу різноманітних підходів, напрямів біографічної творчості, напрацьованих у попередні часи. Літературно-філософська та історична біографіка значно зблизилися між собою. З іншого боку — відбувається величезне розширення дослідницького поля — діапазону імен, введених до наукового та інформаційного обігу. Утвердився інтерес до біографій людей мало відомих, особливо — «рядових» учасників подій ХХ ст. Зростаючий інтерес до біографіки зумовив появу у всьому світі численних книжкових і журнальних біографічних серій. Це явище охопило також книжковий ринок України та Росії, значною мірою спільний. Величезні ресурси біографічних матеріалів різного формату створено медіакорпораціями, насамперед американськими (телеканали «Bio», «History»), та англійськими — «BBC». Їхня продукція транслюється у всьому світі. Її поширюють також через Інтернет і на дисках. Принципово новим явищем стало створення електронних енциклопедій і словників, віртуальних архівів, бібліотек, комплексних медійних Інтернет-ресурсів, що поєднують текстові, аудіо- та відеоматеріали. У світі набули особливого розвитку так звані «відкриті архіви», до яких матеріали постійно додаються з усіх боків, різними учасниками цього процесу: дослідниками, аматорами, видавцями, інформаційними корпораціями.

Завдяки цим новаціям світова біографіка, образно кажучи, величезним інформаційним потоком прийшла у кожен дім, причому у дуже різноманітних, розрахованих на різні аудиторії, формах. Постає феномен інтенсивного духовного спіл-

кування сучасної людини з представниками попередніх поколінь. В Україні у цьому плані дещо робиться, але, переважно, без участі серйозних фахівців, і не на тому рівні, який потрібен освіті, культурі, національно-патріотичному вихованню.

Провідний науковий співробітник Інституту біографічних досліджень НБУВ, кандидат історичних наук **Світлана Миколаївна Ляшко** у доповіді «*Джерельна база біографічних досліджень: загальне і особливе*» зробила спробу систематизації джерел за їхніми пізнавальними можливостями. Особливості джерелознавчих підходів у біографічному дослідженні, на думку дослідниці, визначаються тим, що обсяг джерельної бази, її склад, характер завжди визначаються метою, завданням і характером дослідження. Залежно від мети конкретного біографічного дослідження та пізнавальних завдань дослідник обирає пріоритетні за пізнавальними можливостями джерела і поєднує їх у комплекс джерел із наступною класифікацією та добором оптимальних методів використання. При цьому важливо пам'ятати, що обрані джерела пов'язані між собою предметом дослідження, співвідносяться між собою і можуть бути інтерпретованими за умов урахування їх системних зв'язків. При формуванні джерельної бази використовуються методи джерелознавчого аналізу та синтезу, відповідно до обраних видів джерел.

У доповіді «*Історіографія та джерельна база української бібліотекознавчої біографістики*» старший науковий співробітник Інституту біографічних досліджень НБУВ, доктор історичних наук, професор **Таїсія Іванівна Ківшар** зазначила, що розробка загальних теоретико-методологічних засад біографістики сприяє поглибленому дослідженню окремих її розділів і виокремленню певних наукових напрямів, що уможливорює розвиток дисциплін, становлення яких відбувається у результаті інтеграції біографістики з іншими науками. Так, на перетині з бібліотекознавством формується бібліотекознавча біографістика як розділ галузевої біографістики та напрям спеціального бібліотекознавства. Основним завданням бібліотекознавчої біографістики, на думку Т. І. Ківшар, можна вважати вивчення культурного феномену, яким є бібліотекознавча думка — дослідження ідей, теорій, системи поглядів науковців, здійснене в історичному дискурсі у контексті наукових біографій учених і розвитку гуманітарної науки. Бібліотекознавча біографістика розвивається в межах іс-

торичних наукових досліджень, що дає змогу прослідкувати еволюцію загальнонаукових і спеціальних концепцій дослідника, процес вироблення власної теоретико-методологічної позиції, здійснити оцінку значення наукового доробку, відповідно до кола наукових зацікавлень, виявити ступінь новизни наукових розробок, оцінку результатів наукової та творчої діяльності сучасниками та нащадками ідей історичного суб'єкта професійною спільнотою, проаналізувати вплив ученого на історико-бібліотекознавчі процеси, участь у практичних і наукових подіях, а також його моральні якості та місце у сучасній гуманітарній культурі. Доповідач зупинилась на проблемах еволюції бібліотекознавчої біографістики в контексті її історичного розвитку, наголосивши, що реконструкція з максимальною повнотою наукових біографій сприятиме розширенню та доповненню знань про еволюцію вітчизняного бібліотекознавчого процесу, різні його періоди, напрями, регіональні особливості, оскільки для вивчення бібліотекознавчої думки важливим є доробок вітчизняних науковців, які зробили суттєвий внесок у розвиток бібліотечної справи та бібліотекознавства, проте, в силу тих чи інших причин, не знайшли об'єктивного висвітлення. Повернення незаслужено забутих і замовчуваних за радянської доби фундаментальних праць українських бібліотекознавців сприятиме розбудові вітчизняної науки про бібліотеку, формуванню сучасних концепцій бібліотекознавчої думки, а також перспектив її розвитку впродовж ХХІ ст. Т. І. Ківшар звернула увагу присутніх на те, що на сьогодні створена значна джерельна база, що складається з документів особових фондів архівів, рукописних колекцій бібліотек, що містять важливі відомості про життєвий і творчий шлях особистості, записки, мемуари, щоденники, епістолярій, енциклопедії, спеціальні бібліотекознавчі періодичні видання, збірники наукових праць. На думку доповідача, подальшому розвитку української бібліотекознавчої біографістики сприятиме підготовка довідкового біографічного видання, яким міг би стати «Словник українських бібліотекознавців». Його доцільно підготувати у традиційній книжковій та у електронній формі.

Старший науковий співробітник, учений секретар Інституту біографічних досліджень НБУВ, кандидат історичних наук **Надія Іванівна ЛюбоVECЬ** у доповіді «*Інформаційні можливості давніх українських мемуарів*» відзначила, що

українська мемуаристика недостатньо представлена в сучасних електронних ресурсах як з погляду наукових розвідок, так і повнотекстових публікацій. На її думку, розпорошеність українських мемуарів по різних ресурсах, складність пошуку утруднює роботу з ними як науковцям, так і широкому читацькому загалові. Н. І. Любовець наголосила на особливій ролі мемуарної літератури у контексті тенденції сучасної історіографії до антропологічно орієнтованої соціальної історії, її персоналізації. Особливо цікавими, на її думку, є документи особового походження (до яких належать і мемуари) при вивченні давньої української історії, оскільки у них подано суб'єктивне осмислення певних історичних подій, життєвого шляху конкретно-історичної постаті, соціально-психологічна природа людських вчинків, мотивація дій і рішень. До найстаріших українських мемуарних творів, які дійшли до нас, на думку Н. І. Любовець, можна віднести: автобіографію з «Повчання» Володимира Мономаха (XII ст.); «Житіє і ходіння Данила» Данила Паломника (XII ст.); передмови та післямови до окремих видань (зокрема, Острозької «Біблії» (1581) Львівського «Апостола» (1574)); «Діаріуш або Денні записки» Дмитра Туптала (к. XVII – поч. XVIII ст.); автобіографічну повість Іллі Михайловича Турчиновського (поч. XVIII ст.); Діарії представників козацької старшини – Пилипа Орлика, Миколи Ханенка, Якова Марковича, Пилипа Борзаківського та Павла Ладинського. Н. І. Любовець зазначила, що давні українські мемуари є різножанровими (автобіографії, щоденники, подорожні нотатки), цікавими за соціальним статусом авторів. У них відображено дух часу, моральні засади суспільства в цілому, окремих його верств та осіб. Доповідач наголосила, що написання мемуарів є проявом особистісної та національної самототожності. На її думку, на часі є створення тематичної електронної колекції давніх українських мемуарів (їх реєстру та повних текстів) на порталі НБУВ.

Інтерес присутніх викликала доповідь старшого наукового співробітника Інституту біографічних досліджень НБУВ, кандидата історичних наук **Олега Миколайовича Яценка** *«Персональні бібліографічні покажчики – важлива складова у відтворенні життя і творчості українських діячів»*. Доповідач розглянув становлення та шляхи розвитку української персональної бібліографії як складової частини біобібліографії. О. М. Яценко проаналізував найважливіші пра-

ці цього виду бібліографії – від першої «Каталогус албо реєстр всех книг божественного Іоана Златоустаго архієпископа Константинопольского: который суть главы переведены и которые не переведены...», укладеної на території України російським князем А. М. Курбським у другій половині XVI ст., до сучасної найчисленнішої серії персональних бібліографічних покажчиків – «Біобібліографія вчених України», що з моменту започаткування й до сьогодні налічує близько 200 випусків. Особливу увагу О. М. Яценко приділив особливостям структури персональних бібліографічних покажчиків: їх поділу за будовою, способам розташування матеріалу та ін. Він зазначив, що упродовж останніх десятиліть в Україні спостерігається помітний інтерес до біобібліографічної продукції, а також стрімке зростання випуску персональних бібліографічних покажчиків, які популяризують діяльність та досягнення українських фахівців у різних галузях науки, літератури, освіти, виробництва, культури, громадської діяльності.

Старший науковий співробітник Інституту біографічних досліджень НБУВ, кандидат історичних наук **Наталія Петрівна Марченко** у доповіді «*Текст для дітей як форма самоусвідомлення суспільства шляхом діалогу поколінь*» розглянула біографічний текст для дітей як предмет історичного дослідження та форму самоусвідомлення та самореалізації суспільства, розкрила феноменологію тексту для дітей як структурно ідентичного християнській патристиці як в учительному (схоластично-дидактичному), так і в духовно перетворюючому форматі. Н. П. Марченко простежила трансформацію суспільного діалогу Духовних Отців і «дітей малих», Учителя і Учня, свідомої себе особистості та Творця у функціональні типи текстів, звернених до дітей. На прикладі українських видань для дітей останніх десятиліть доповідач розкрила шляхи, фактори та наслідки самоусвідомлення суспільства в процесі/спробі налагодження/відсутності діалогу поколінь, зокрема щодо вибудовування загальної «біографії» шляхом добору імен та інтерпретації життєписів відомих персоналій.

Ірина Вікторівна Валявко, старший науковий співробітник Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України, кандидат філософських наук у доповіді «*Архіви як творча лабораторія мислителя та важливе джерело біографічного дослідження (на прикладі приватних архівів Дмитра Чижевського)*» звернула увагу на те, що при написанні біографіч-

ної праці і, зокрема інтелектуальної біографії будь якої по-статі, важливу роль грають архівні матеріали, що включають: листування, нотатки, автобіографії, незавершені праці тощо. Ще одним джерелом є творчий доробок особистості: опубліковані наукові праці, художні твори, витвори мистецтва тощо. Як і наскільки поєднуються ці джерела залежить від мети дослідження та методології, яку використовує дослідник. Проте під час дослідження завжди постає питання: що брати за основу аналізу творчості видатного мислителя? У цьому питанні також немає якогось сталого загально прийнятого канону, як не існує його і щодо вибору джерела чи методів дослідження. Насамперед, шлях дослідження і вибір джерела (або джерел) залежать від мети, яку ставить перед собою вчений і від предмету самого дослідження. Отже, під час біографічного дослідження відбувається синтез абстрактного та чуттєво-конкретного, біограф мусить поєднувати різні методи та методології і бути водночас і істориком, і філософом, і філологом, і культурологом. З одного боку це викликає певні труднощі для самого дослідника, бо вимагає від нього неабиякого знання з різних галузей гуманітаристики. Однак, з другого боку, такий підхід дозволяє охопити велике коло матеріалу і розглянути певний текст чи ідею або проаналізувати спадщину мислителя в широкому історико-культурному контексті і показати його на тлі доби. Прикладом такої роботи, що вимагає «широкого контексту», зазначила І. В. Валявко, для неї стала праця над створенням інтелектуальної біографії Дмитра Івановича Чижевського (1894–1977) – філософа та історика філософії, відомого славіста та дослідника духовної історії слов'ян, якого на сьогодні загально визнано одним із фундаторів історико-філософського українознавства. Він був цікавим мислителем та обдарованою й неординарною особистістю. Проте написання його інтелектуальної біографії достатньо складна робота, де треба враховувати багато різних деталей. Адже, по-перше, він працював у багатьох галузях гуманітаристики: філософії, філології, славістиці, історії культури і, навіть, астрономії. По-друге, вчений за життя достатньо часто змінював місце свого перебування (Україна – Росія – Україна – Польща – Німеччина – Чехо-Словаччина – Німеччина – Америка – Німеччина) і, відповідно, університети та коло знайомих – і все це не просто прослідкувати й охопити в одній праці. По-третє, його спадщина, яка стано-

вить понад тисячу праць, досі повністю не зібрана і не опублікована, взагалі вона мало вивчена і лише частково доступна українському читачеві. Тому, при дослідженні творчого доробку Дмитра Чижевського та написанні його біографії велику роль відіграють приватні архіви та бібліотеки вченого, що знаходяться в Німеччині в містах Галле та Гайдельберзі. І. В. Валявко відзначила, що враховуючи важливість архівних колекцій Дмитра Чижевського і, водночас, важкодоступність цього матеріалу для багатьох вчених, вона разом з іншим дослідником спадщини вченого — В. Янценом підготувала книгу «Дмитрий Иванович Чижевский. Избранное в трех томах. Т. 1. Материалы к биографии», яку було видано у 2007 р. у Москві в видавництві «Русский путь». Ірина Валявко зробила презентацію цього видання, яке складається з 7 частин та вміщує багато важливих документів з двох архівних колекцій Дмитра Чижевського. Серед них: автобіографії вченого, спомини самого Чижевського про різні періоди свого життя, вибрані автобіографічні листи, ювілейні та поминальні промови, рекомендаційні листи, рецензії на його роботи, теми лекцій та семінарів, які Чижевський читав в різних університетах, бібліографія вченого та інші матеріали. Велику частину книги займають спогади про Дмитра Чижевського його колег, друзів та учнів, більшість з цих спогадів було написано саме для цього видання.

У повідомленні наукового співробітника Інституту біографічних досліджень НБУВ, кандидата філологічних наук **Лесі Григорівни Рєви** «*Регіональні біобібліографічні та довідкові видання — важливе джерело літературної біографіки*» зроблено спробу розкрити сучасний стан розвитку регіональних біобібліографічних та довідкових джерел літературної біографіки, зародження якої відноситься до I-ої половини XIX ст. На прикладі бібліотек Одещини та Житомирщини розкрито роль обласних і наукових універсальних бібліотек України у створенні біобібліографічної та довідкової інформації з проблем літературної біографіки, простежено еволюцію літературної біографічної інформації в регіонах.

Науковий співробітник Інституту біографічних досліджень НБУВ **Юлія Вікторівна Вернік** у виступі «*Блоги як новітнє джерело біографічної інформації повідомленні*» розглянула нове явище у сфері інформаційних технологій — он-лайнкові щоденники (WebLogs або блоги), проаналізува-

ла історію їх виникнення та становлення, типологію, роль в особистому житті сучасної людини і суспільства. На думку Ю. В. Вернік, за домінуючою соціально-психологічною спрямованістю блоги можуть бути поділені на пізнавальні та переживальні, а також на такі, де автор: прагне до самовиявлення, спілкується або заробляє гроші. Серед проблем використання блогів у якості джерел біографічної інформації, виділено проблеми автентичності, фіксації та зберігання інформації, юридичної відповідальності та авторських прав. Ю. В. Вернік окреслено перспективи розвитку біографічної блогосфери у складі електронного «Українського національного біографічного архіву», створюваного Інститутом біографічних досліджень НБУВ.

Світлана Вікторівна Муріна, молодший науковий співробітник Інституту біографічних досліджень НБУВ у виступі «*Назви навчальних закладів – особливості організації даних в автоматизованій інформаційній системі «Український національний біографічний архів»*» розглянула особливості організації даних та проблемні питання наповнення слівника «Навчальні заклади» в автоматизованій інформаційній системі Українського національного біографічного архіву. С. В. Муріною запропоновано можливий варіант технічного вирішення питання зміни назв навчальних закладів на основі застосування переважаючої (авторитетної) форми представлення найменування об'єкта. Створити запис для такої форми та систему посилань, яка дасть змогу зв'язати її з альтернативними та неправильними формами, допоможе використання UNIMARC/Authorities – Міжнародного комунікативного формату для авторитетних/нормативних записів. Використання цього формату дає можливість піднести інформаційний ресурс на рівень міжнародних стандартів.

Декілька виступів учасників секції було присвячено проблемам галузевої біографістики. Зокрема, науковий співробітник Інституту біографічних досліджень НБУВ, кандидат історичних наук **Олена Валентинівна Бугаєва** у повідомленні «*Новітні тенденції української музичної біографіки*» зазначила, що українська музична біографіка протягом останніх років здійснила рішучий крок уперед, розширивши географію та тематику видань, форми практичної реалізації та цільових призначень. Новітні тенденції полягають навіть не стільки у визначенні пріоритетних напрямів для дослідни-

ків, скільки у зміцненні самого біографічного руху і активізації процесів друкування біографічної продукції. Передусім, йдеться про фундаментальні багатотомні енциклопедичні видання («Історія української музики» у 6 тт., «Українська музична енциклопедія» у 6 тт., «Історія українського театру» у 3-х тт. (окремі томи вже вийшли, решта на базі Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України готується до друку); довідково-біографічні, бібліографічні і нотографічні видання («Українські диригенти», «Українські академічні та народні музиканти-інструменталісти», «Українські музикознавці», «Українські музичні педагоги», «Українські піаністи, «Українські вокалісти» тощо); монографії («Платон Майборода», 2008; «Левко Миколайович Ревуцький», 2009 тощо); тематичні збірки («Пам'яті академіка О. Костюка», 2003; «Леонтович і сучасна світова культура», 2003; «Микола Лисенко та українська композиторська школа», 2004; «Довженко в контексті своєї доби», 2005 тощо). Якісно нові підходи демонструє історичне музикознавство у розробці аналітико-методологічних підходів біографістики як науки, змістовному використанні документів архівної спадщини (передусім листування, щоденників, підготовлених митцем власноруч) як першоджерела, що розкриває неповторний світогляд і долю митця, невідомі та замовчувані факти його біографії (М. Копиця «Епістологія в лабіринтах музичної історії» (К., 2008. – 528 с. : іл.). В останні роки музикознавча думка скерувала інтереси персоналістики у бік нині діючих музикантів, започаткувавши проєкт творчих бесід з відомими композиторами і виконавцями. На основі публічних виступів одного з всесвітньовідомих композиторів, здійснених у Києві 2007 р., вийшла книга «Валентин Сильвестров. Дождається музики. Лекції-беседи...» (К. : Дух і Літера. – 2010. – 368 с. : іл.; компакт-диск). У межах XXI міжнародного фестивалю «Київ Музик Фест» 2010 було запропоновано новий тематичний проєкт «Зафільмоване мистецтво України», підготовлений на документальних біографічних матеріалах (здійснено показ кінофільмів про Б. Лятошинського, К. Данькевича, Г. Майбороду, А. Філіпенка).

Віктор Юрійович Соколов, кандидат історичних наук, доцент, в. о. заступника директора з наукової роботи Державної наукової сільськогосподарської бібліотеки Національної академії аграрних наук України у виступі «Розвиток біо-

графістики в історико-наукознавчих дослідженнях з аграрних наук у діяльності ДНСБ НААН України» проаналізував особливості становлення та розвитку біографістики в галузі аграрних наук та ознайомив присутніх із досвідом історико-наукознавчих і біобібліографічних досліджень зазначеної бібліотеки та інших українських академічних структур.

Старший науковий співробітник сектору наукознавства Центру історії аграрної науки ДНСБ НААН України, кандидат історичних наук **Алла Сергіївна Білоцерківська** зробила історіографічний аналіз опублікованих джерел, що безпосередньо або частково стосуються постаті одного з відомих в Україні вчених-аграріїв професора А. Г. Терниченка (1882–1927), який у свій час зробив значний внесок у розвиток вітчизняної сільськогосподарської науки та освіти.

Наталія Анатоліївна Стельмах, науковий співробітник Державної наукової педагогічної бібліотеки України ім. В. О. Сухомлинського *«Біобібліографічна серія «Академіки НАПН України» як важливе джерело інформаційно-бібліографічного забезпечення розвитку педагогічної науки»* ознайомила присутніх із досвідом діяльності ДНПБ України ім. В. О. Сухомлинського з підготовки біобібліографічних покажчиків серії «Академіки НАПН України», висвітлила науково-методичні та практичні засади підготовки цих видань, їхній зміст та структуру, місце у сучасних педагогічній і психологічній науках, освіті та практиці.

Повідомлення наукового співробітника НБУВ, кандидата історичних наук **Тетяни Анатоліївни Якубової** *«Північне Причорномор'я, фортеця Очаків в історичних біографіях І. Мазепи та Карла XII: за матеріалами фондів НБУВ»* було присвячене висвітленню деяких аспектів біографій І. Мазепи, Карла XII у період перебування їх на теренах України за матеріалами французького, польського фондів Інституту рукопису НБУВ.

Тетяна Іванівна Котенко, аспірантка НБУВ у повідомленні *«Становлення П. С. Морачевського як педагога, письменника, книгознавця (у зв'язку з особистістю І. Г. Кулжинського»* висвітлила ранній період педагогічної та творчої діяльності П. С. Морачевського (1828–34), простежила роль І. Г. Кулжинського у становленні особистості молодого Морачевського.

У повідомленні **Наталі Петрівни Стронської**, аспірантки Київського національного університету культури і мис-

тецтв йшлося про творчі взаємини українських бібліографів Я. Ф. Головацького та С. І. Пономарьова з їх російським колегою В. І. Межовим. Зазначено, що на основі надісланих зі Львова Я. Ф. Головацьким книг, російський бібліограф на сторінках першого українського журналу «Основа» опублікував три бібліографічні покажчики, присвячені Україні, а С. І. Пономарьов написав схвальну рецензію на п'яте та шосте доповнення до систематичного каталогу А. Ф. Базунова, автором якого був В. І. Межов.

Науковий співробітник НБУВ **Марієтта Артемівна Стельмашева** на основі «Щоденника» Марії Башкирцевої (виданий у Франції 1892 р.), що зберігається серед франкомовних книг Сектору організації фонду іноземної літератури Відділу бібліотечних зібрань та історичних колекцій НБУВ, розповіла про життя й творчу діяльність талановитої художниці, яка народилася в Україні, але прожила більшу частину життя у Франції.

У межах програми роботи біографічної секції було проведено презентацію нових видань Інституту біографічних досліджень НБУВ. Доктор історичних наук, професор Т. І. Ківшар представила підготовлену нею книгу документів і матеріалів **«Леся Петлюра. Народе мій, улюблений...»** (Київ, 2009). Кандидат історичних наук С. М. Ляшко ознайомила присутніх зі своєю монографією **«Українські біографічні довідкові видання XIX-XX століття: історичні та теоретико-методичні засади»** (Запоріжжя, 2010). В. о. директора Інституту біографічних досліджень НБУВ кандидат історичних наук В. І. Попик представив черговий, шостий випуск наукових праць інституту **«Українська біографістика»** (Київ, 2010).

Результатом зацікавленого обговорення стану сучасної української біографіки в контексті інформаційних потреб суспільства було виокремлення проблем, розв'язання яких вимагає наполегливої творчої співпраці науковців, педагогів і упорядників інформаційних ресурсів: визначення пріоритетів в розвитку української біографіки та біографістики; створення єдиних науково-методологічних засад розробки біографічних інформаційних ресурсів та методики їх наповнення.

*Надія Іванівна ЛЮБОВЕЦЬ,
Володимир Іванович ПОПИК*